

Szkoły w Ontario uczają antybiałego rasizmu

23 września 2023

Niedawno szkoły w okręgu Peel w Kanadzie usunęły z bibliotek wszystkie książki napisane przed 2008 rokiem. Jednak ten incydent to tylko jedno z wielu wątpliwych posunięć podjętych w ostatnich latach przez szkoły w całym Ontario.

Na przykład w połowie lata 2022 r. Federacja Nauczycieli Szkół Podstawowych w Ontario (prowincja Kanady) rozpoczęła dystrybucję nowych programów lekcyjnych, których celem było wpojenie dzieciom ideologii „białych przywilejów”. Lekcje takie miały być prowadzone w klasach podstawowych i gimnazjalnych w całej prowincji i stanowiły kontynuację istniejącego i większego projektu „Białe Przywileje”.

Ten ontaryjski program uczy, że jeśli uczniowie są biali, ich sukcesy nie są głównie zasługą osobistych wysiłków, ale są efektem koloru ich skóry. I odwrotnie, kolorowych uczniów uczy się, że pomimo osobistego wysiłku ich szanse na sukces są znacznie zmniejszone, ponieważ społeczeństwo jest systemowo rasistowskie. Co znamienne, w instrukcjach tych zawsze unika się wzmianki o tym, że Kanadyjczycy z Azji Wschodniej i kilku innych grup etnicznych innych niż biała od wielu lat osiągają wyższy średni dochód i poziom wykształcenia niż osoby rasy kaukaskiej.

Inny element programu nauczania białych przywilejów uczy białych uczniów, że nawet jeśli nie żywią świadomej wrogości wobec osób niebędących rasy białej, nieświadomie ucieleśniają tendencje rasistowskie, które w nieodwracalny sposób stawiają ich w roli ciemniejszego. Zwolennicy tej teorii nadal propagują pogląd o nieświadomych uprzedzeniach rasowych i

instruuja swoich białych uczniów, aby „sprawdzili swoje przywileje”, mimo że zostało to obalone przez naukę. Osoby o białej skórze są uczone, że mogą zmniejszyć swoją rolę ciemnoskórych, wycofując się z uczestnictwa w rozmowach publicznych lub nie zabierając podczas nich głosu.

Koncepcja przywileju białych jest częścią szerszej inicjatywy programowej znanej jako edukacja „antyrasistowska” – chociaż termin „antyrasizm” jest nieco mylący. W tym ruchu pedagogicznym wręcz zachęca się do dyskryminacji ze względu na kolor skóry. Najlepiej sprzedająca się antyrasistowska instrukcja „Jak być antyrasistą” autorstwa Ibrama X. Kendiego kategorycznie odrzuca ideę równego traktowania wszystkich ludzi. Zamiast tego Kendi upiera się, że aby uczynić społeczeństwo „sprawiedliwym”, osobom o białej pigmentacji należy odmówić równego traktowania. Twierdzi: „Jedynym lekarstwem na dyskryminację rasistowską jest dyskryminacja antyrasistowska. Jedynym lekarstwem na dyskryminację w przeszłości jest dyskryminacja obecna”.

Zarówno białe przywileje, jak i edukacja „antyrasistowska” opierają się na większym projekcie filozoficznym znanym jako „krytyczna teoria rasy”. Krytyczna teoria rasy to światopogląd promujący ideologię marksistowską w niecodziennym wydaniu. Marksizm dzieli społeczeństwo na uciskających kapitalistów i uciskany proletariatus, a krytyczna teoria rasy stosuje je zgodnie ze statusem rasowym – biali kontra nie-biali.

Świadomość jak te przewrotne ideologie wkradają się do naszego systemu edukacji, wywołuje reakcję w świecie rzeczywistym, swego rodzaju „odepchnięcie”. Coraz więcej rodziców słyszy obecnie od swoich dzieci o nauczycielach-aktywistach promujących wysoce stronnice, faktycznie wątpliwe, ideologiczne nauczanie.

Niektórzy z tych rodziców połączyli siły z innymi matkami i ojcami, dziadkami i zaangażowanymi obywatelami w organizacjach oddolnych, aby pociągnąć rady szkolne i inne osoby do

odpowiedzialności. W 2022 roku Fundacja Przeciw Nietolerancji i Rasizmowi otworzyła oddziały w każdej prowincji; Założony przeze mnie oddział w Waterloo był jednym z sześciu nowych oddziałów uruchomionych w Ontario w tym roku. Grupy o podobnych poglądach, takie jak Rodzice jako pierwsi wychowawcy i Blueprint for Canada, odzwierciedlają rozwój FAIR. Wszyscy uznali za priorytet wprowadzenie neutralności ideologicznej do klas.

Walka z krytyczną teorią rasy oznaczała, że te organizacje te mocno zaangażowały się w wybory samorządowe członków rad szkolnych w Ontario w październiku 2022 r. W miastach, okręgach lub regionach, w których utworzono oddziały różnych grup rodziców, różne ciała poszukiwały się nawzajem i dokładały wszelkich starań, aby współpracować, aby rekrutować kandydatów na powierników oraz zapewniać im szkolenia i wsparcie w ramach wolontariatu.

W przeszłości wybory do rad szkolnych często lekceważono jako nieistotne, ale teraz rodzice i inne osoby – szczególnie ci o bardziej konserwatywnych światopoglądach – zdają sobie sprawę z tego, co radykalni aktywiści wiedzieli od dawna: światem rządzą ludzie, którzy „są zaangażowani”. Rzeczywiście nie ma alternatywy dla świadomych, poinformowanych ludzi na stanowiskach, które mogłyby stępić szkodliwą ideologię XXI wieku, która dzieli dzieci ze względu na kolor, rasę i pochodzenie etniczne.

Usunięcie krytycznej teorii rasy z naszych systemów szkół publicznych może wydawać się zadaniem nieprawdopodobnym. Powinniśmy jednak pamiętać, że ideolodzy promujący obecnie w naszych szkołach to, co uchodzi za edukację „antyrasistowską”, przez dziesięciolecia byli zaangażowani we własny „długi marsz przez instytucje”. Nie powinniśmy się dziwić, że do odwrócenia tej tendencji potrzebny będzie podobny długi marsz.

Autorstwo: David Millard Haskell

Tłumaczenie: Andrzej Kumor

Źródło: Goniec.net

0 autorze

Doktor David Millard Haskell jest profesorem na Uniwersytecie Wilfrida Lauriera, gdzie prowadzi badania i wykłada o trendach medialnych i kulturowych. Powyższy artykuł jest adaptacją rozdziału z książki Fundacji Arystotelesa pt. „The 1867 Project: Why Canada Should be Cherished–Not Cancelled” pod redakcją Marka Milke’a.